

ker paa at faa tilstrækkelig gode, holdbare og for vore Forhold passende Sveller. Efter at jeg i længere Tid havde undersøgt Sagen og overvejet de Forestillinger, som fra anden Siden navnlig inden for Tømmerhandlerkredse vare forebragte mig om det urigtige i at fastholde dette Princip, er jeg altsaa kommen til at give disse Forestillinger Medhold. Jeg tror i Virkeligheden ikke, det er rigtigt at lægge saa megen Vægt, som Generaldirektionen i de mange Aar har gjort, paa *Udskibningsstedet*. Det maa vistnok siges at være rigtigt, at det er *Voksestedet*, det kommer an paa, og ikke *Udskibningsstedet*. Maaske kan man sige, at i gamle Dage, da Floderne vare den Vej, ad hvilken Tømmeret befordredes til *Udskibningsstedet*, kom ogsaa det allermeste, i alt Fald af det pommerske Tømmer — og det er jo det, man ønsker — over Danzig. Men nu da Jernbanen som Befordringsmiddel spiller en saa stor Rolle, som den gør, i Forhold til Floderne, kan man ligesaa godt faa det pommerske Tømmer over et andet *Udskibningssted*, f. Eks. over de russiske Havne, som netop over Danzig. Jeg har faaet det Indtryk, at det var en noget forældet Betragtningssaaede, man var vokset fast i fra Statsbanernes Side, og jeg har derfor ved den sidste Licitation forladt dette Krav. Det har jo saa tillige den heldige Indflydelse, at Konkurrencen bliver større, hvad der ogsaa viser sig efter de Tilbud, som for nogle Dage siden ere blevne mig forelagte. Efter den sidste Licitation have vi med Hensyn til Sveller, som i Aar skulle leveres, opnaaet en Besparelse af ca. 50,000 Kr. Medens alt andet stiger, er det glædeligt, at der dog er eet Punkt, hvor man har Ud-sigt til at spare noget, og det er saa meget glædeligere, som jeg beregner disse 50,000 Kr. i Forhold til Udgiften i Fjor, der allerede var gaaet noget ned i Forhold til forrige Aar.

Med Hensyn til Behandlingen af dem blandt Personalet, som forfalde til Drukenskab, er der altsaa opnaaet Enighed mellem Udvalget og mig om, at der skal tages skarpere fat end hidtil. Det glæder mig, at jeg i saa Henseende har faaet Tilslutning. Det er netop det Princip, som jeg ønsker at følge, og som jeg selvfølgelig i Henhold hertil skal give Generaldirektionen Underretning om bør følges.

Saa kommer jeg til de 4. Samraad — ja, der staar 5; men ingen har talt om mere end de 4 — som findes i Betænkningens Side 545—546, og jeg skal dvæle et Øjeblik ved dem.

Det første angaar Stationernes Belysning fra kommunale Gas- eller Elektricitetsværker. Ja, der kommer jeg ind paa lignende Betragtninger som med Hensyn til Snekastningsarbejdet. Statsbanerne ere altid villige til at modtage Tilbud om Gas eller Elektricitet fra kommunale Værker, naar de kunne faa det til en rimelig Pris. Men de ere lige saa uvillige — og efter min Mening med fuld Ret — til at give hvilken som helst Pris, der forlanges. Det kan og skal man ikke tvinge Statsbanerne til, og at der virkelig ogsaa kan være Kommuner, som stille sig urimeligt, er i hvert Tilfælde for mig en klar Sag. Ved 1ste Behandling drøftede vi Spørgsmaalet — det var vistnok det ærede Medlem for Nykøbing F. (Valdemar Olsen) — om Levering af Elektricitet fra det kommunale Værk der, som ifølge Finanslovsforslaget var tænkt tilvejebragt ved et Jernbanerne selv tilhørende Værk. Men det fremgaar nu af en Skrivelse, som findes aftrykt i Betænkningen, at det er blevet forandret. Der er man kommen til en Overenskomst om et rimeligt Bud fra Kommunens Side; saa falder Statsbanernes eget Værk bort, og Udvalget har nu givet sin Tilslutning til, at det flyttes andetsteds hen, nemlig til Skern. Det er tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, hvilke Principper vi følge, og jeg mener, at det er de rette.

Det næste Samraad drejer sig om Foranstaltninger til Forhindring af Støv i Kupeerne. Jeg har allerede udtalt mig derom under Finanslovens 1ste Behandling og har ikke videre at tilføje, kun at bekræfte, hvad der er fremkommet fra Ordføreren Side, at det er 100,000 Kr. pr. Mil, det drejer sig om, hvis man skal belægge vore Jernbaner med Skærver. Derfor er det naturligt og rimeligt, at man først forsøger at komme igennem med Ral eller Singels, inden man gaar til Anbringelse af de særlig kostbare Skærver. At der her er en Mangel at afhjælpe, er jeg ganske enig med ærede Medlemmer i.

Endelig er der Spørgsmaalet om et ugentligt Fridøgn for Statsbanernes Personale. Det er jo en Tanke, jeg selv flere Gange har udtrykt min varme Sympati for. Men jeg vil ganske vist sige, at naar der nu foreligger et Lønningsforslag som det, der foreligger, og som medfører Udgifter for Statskassen af 5½ Mill. Kr., og for Statsbanernes Vedkommende af op imod 2 Mill., saa er det saa drøj en Mundfuld, at den bør fordøjes først, inden man gaar videre med Overvejelser af,